

[N. Chr. Christensen.]

hvad vi havde, da dette forslag blev behandlet for et år siden. Vi kan meget nemt komme til at stå overfor dette, at det ville være en ulykke, hvis rationeringen ikke blev ophævet, fordi man så ikke ville være i stand til at komme af med svinene indenfor det tidsrum, det er nødvendigt.

Jeg vil alligevel, navnlig med henblik på den store svineproduktion, vi har i øjeblikket, og med henblik på den følelige mangel på kød- og flæskevarer, ikke mindst her i hovedstaden, henstille til den højtærede regerings overvejelse, om tiden nu ikke snart var inde til at ophæve denne rationering. Jeg forstår, at den betænkelighed, der knytter sig hertil, er den, at man mener, det ville kræve øget tilskud, men fordi der bliver mulighed for at spise mere kød og flæsk herhjemme, end vi kan gøre i øjeblikket, er det dog ikke en absolut nødvendighed, at tilskuddet skal forhøjes.

Iøvrigt opfatter jeg de udtalelser, den højtærede landbrugsminister fremsatte, som udtryk for, at ministeren er villig til i udvalget at drøfte alle de problemer, som kan opstå omkring denne lovgivning, og dermed også — hvis de argumenter, der føres frem her, har tilstrækkelig overbevisende kraft — eventuelt yderligere gå ind i en afviklingslovgivning på dette område.

Aksel Møller: Også jeg fik den opfattelse af landbrugsministerens tale, at vi uden at have gravet os ned i skyttegravsstillinger på forhånd kan gå til forhandling i udvalget og prøve, om vi ikke kan finde en udvej denne gang.

Den højtærede landbrugsminister fremsatte den bemærkning, at jeg havde antydnet, at jeg fandt det vanskeligere nu end før at afvikle ordningerne. Jeg er bange for, at jeg ikke er blevet opfattet helt, som jeg ville udtrykke mig. Jeg indrømmer, at det er vanskeligere at afvikle ordningerne nu, men jeg hævder, at det også er mere nødvendigt, fordi vi ikke længere tør stole på, at den tid er nær, da vi gennem et prisfald ser disse ordninger overflødigsgøre sig selv. Den hurdle, vi skal springe over, er blevet højere, men til gengæld synes der at være blevet ligesom lidt mere kraft i schenklerne til at tage springet nu. Ministeren gik ud fra en forudsætning, som jeg gerne vil indrømme hans berettigelse til at gå ud fra: at en afviklingsordning må foretages sådan, at de fattigste ikke kommer til at lide tab. Deri er jeg ganske enig med den højtærede landbrugsminister. Jeg synes, at vi skal kon-

statere denne enighed her, inden vi går til udvalgsarbejdet.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh gjorde den bemærkning, at vi havde gennemført og opretholdt de nye tilskudsordninger for at støtte de dårligst stillede. Det er naturligvis rigtigt, men sandheden er unægtelig den, at vi med disse tilskudsordninger støtter langt, langt flere mennesker end de dårligst stillede, mennesker, som i og for sig ville foretrække den frie prisdannelse på disse områder, hvis de så til gengæld kunne få lov til selv at bestemme, hvad de ville købe, og hvor meget de ville købe, og at styre mellem disse forskellige hensyn må altså blive det kommende udvalgs opgave.

Den højtærede landbrugsminister inviterer mig til en diskussion om devalueringens følger, eller rettere sagt følgerne af hans standpunkt. Ministeren ryster på hovedet, men når ministeren mener, at det konservative standpunkt, en 15 pct.s nedsættelse, ville have ført både til det ene og det andet, ville have været et skridt henimod verdens undergang, sådan som jeg forstod ministeren tænkte sig det, så glemmer han, hvad man altid gør ved bedømmelsen af dette — lad det være sagt, så kan vi måske gemme diskussionen til vareforsyningsloven —, den omstændighed, at hvis man kun var fulgt halvejs med pundet, så var forholdet ikke kun blevet det, at eksportvirksomheden her i landet havde fået færre kroner til sin disposition, men så var virkningen også blevet den, at de priser, hvortil der skulle importeres, altså leveomkostningerne, omkostningsniveauet i det hele taget både for importerede varer og hjemmefremstillede varer, ville være lavere, end det bliver nu. Hvis vi eksporterer for 1 800 millioner i sterling og importerer for 1 800 millioner i sterling — og balance skal der være, det vil den højtærede handelsminister forlange —, så betyder en nedgang af eksporten med 15 pct. naturligvis et tab på 270 millioner i kroner for eksportørerne, men det betyder til gengæld en formindskelse for importvarerne på prisen på 270 millioner, nøjagtig det samme beløb, fordi der er balance. Men virkningen heraf ville altså være, at den danske befolkning, herunder også eksportørerne, ville opleve ikke blot, at stigningen i omkostningsniveauet kunne undgås, men utvivlsomt også, at det ville være bragt til fald. Nå, anden akt i denne diskussion skal, hvis ministeren ikke giver mig anledning til yderligere bemærkninger, henlægges til vareforsyningslovens behandling.

Må jeg til det ærede medlem hr. N. Chr.